

Komkommertijd

DOOR ETIENNE COX

De druilerige zomer deed me denken aan mijn kindertijd. Hoe lang zes weken regen konden duren als je vriendjes toevallig allemaal tegelijkertijd op vakantie waren. Een klein dorp, enig kind en weinig vermaak. Veel tv en film, net zoals nu. Het is bijzonder rustig in vastgoedtransactieland, en het was bepaald geen barbecueweer. Volop tijd dus om te zappen van de gasten van Theo Maassen naar gastvrouwen en -heren die stuntelend trachten een nieuwe romance aan te gaan. Tijd ook voor Barbie en Oppenheimer.

Maar ook in bredere zin lijkt het komkommertijd. De verkoop van nieuwbouwwoningen zakt verder in. De 900.000 woningen van Hugo lijken een utopie. Wat doet Hugo? Komt hij terug? Gaat hij het nog waarmaken? En waar gaan alle andere politici naartoe? Bijna iedere dag krijgen we het bericht dat een parlementariër zich niet meer verkiesbaar stelt. Uit de interviews omtrent hun vertrek leid ik af dat ze nog steeds politieke ambities hebben, maar niet meer het vertrouwen dat ze die ook maar enigszins kunnen waarmaken. De aandacht gaat te veel uit naar de waan van de dag, naar de peilingen, of naar de mening van 'willempie76' op de site van De Telegraaf. Het leidt allemaal af van goede wetgeving en de controlerende taak van de Staten-Generaal. Bruggen slaan, compromissen sluiten en polderen wordt bestempeld als verloochening van het eigen gedachtegoed. Houdt men voet bij stuk, dan blijft een oplossing uit voor de uitdagingen waarvoor ons land staat. Het kabinet valt, er komen nieuwe verkiezingen, en met de verdere versplintering zou het zomaar lan-

We hebben goed beleid nodig, onder meer op het gebied van fiscaliteit, willen die duurzame woningen er komen

ger dan 299 dagen kunnen duren voordat een coalitie is gevormd.

In de profielschetsen voor de nieuwe lijsttrekkers worden haast onmenselijke eisen gesteld. Besluitvaardigheid, overtuigingskracht en gezag worden in één adem genoemd met buigzaamheid, sensitiviteit en verbinding. De nieuwe leider moet onvermoeibaar vernieuwend en authentiek zijn, maar ook stevig vasthouden aan de door de partij ingezette koers. Overal in het land zichtbaar, maar het team in Den Haag moet voor coaching altijd kunnen binnenlopen. Maximaal beschikbaar zijn, maar ook nog met twee benen in de maatschappij staan. Een robot, maar dan met inlevingsvermo-

gen. Het is te veel, te moeilijk en bovendien te tegenstrijdig.

Geen mens is perfect. Niemand heeft alles in huis. Barbie en Ken lopen niet vrij rond. En als ze dat al deden, dan waren ze stereotiep en niet inclusief. Hoe Oppenheimer het heeft gefikst, kan ik me amper voorstellen. Een bom ontwikkelen die een eind moet maken aan de wreedheden van de Tweede Wereldoorlog, terwijl thuis je vrouw lijdt aan een postnatale depressie en naar de fles grijpt. Om vervolgens onderuit te worden gehaald, als je stelling neemt tegen een verdere wapenwedloop.

Ik denk dat we blij moeten zijn met iedereen die zich inzet voor onze gemeenschap en een positieve bijdrage levert aan onze samenleving; ook al ben ik het politiek niet altijd met iedereen eens. Uiteindelijk leidt de discussie tot betere maatregelen, die breder worden gedragen en daarmee ook effectiever zijn. Laten we een individu niet aanvallen op een gezamenlijke verantwoordelijkheid. Laten we weer applaudiseren voor persoonlijke talenten en prestaties – en niet alleen nog maar vitten op wat niet goed gaat.

We hebben goed beleid nodig, onder meer op het gebied van fiscaliteit, willen die duurzame woningen er komen. Dat lukt eerder met positivisme dan met negativiteit.

Etienne Cox is vastgoedfiscalist bij CMS